

«Ի ՄԷՋ ՏԱՃԱՐԻՍ...»

Այս տանարին մէջ, Տէ՛ր, եւ խորաններուն ալ դիմաց,
Ուր կանգնած են դարերով իմ պապերըս՝ երկիւղա՛ծ,
Ես կը կարդամ դողահար, կ'արտասանեմ սրբասաց
Հին սաղմոսներ ու նըւագ, փառքիդ համար տաղերգուած:

Կ'պատարագուիս ամէն օր, կու տաս մեզի գինի, հաց,
Կը բաշխուիս քաղցրօրէն ի սեղանէ՝ մեզ բազմաց,
Կ'առատանա՛ս, կը յորդի՛ս, իբրեւ վայելք բազմահաց՝
Նոր Սիոնի սեղանին, հին վերնատան տակ բացուած:

Տանարին մէջ այս, Տէ՛ր, եւ խորաններուն ալ դիմաց.
Հոգիս լոյսիդ կը բացուի, ինչպէս ծաղիկն՝ արեւին.
Կ'արփաթեւէ ամէն օր, անթեւ թռչուն երկնայա՛ծ,

Արշալոյսին երբ շողերն սարերուն վրայ կ'երբեւին:
Ծունկի կու գայ, կ'աղօթէ, կը գինովնա՛յ, ո՛վ Աստուած,
Լուսադրիւրի բաժակէն առտուան լոյսը դեռ չըմպա՛ծ:

ՀՄԱՅԵԱԿ ԳՐԱՆԵԱՆ